

Arrest

nr. 227 620 van 18 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 september 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht van de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

Op 26 februari 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Hij wordt gehoord, zonder tolk in de Engelse taal. Uit het vingerafdrukken onderzoek blijkt dat verzoeker is geregistreerd in Italië op 14 februari 2018.

Op 26 februari 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en wordt hij vrijgelaten.

Op 12 maart 2019 wordt een terugname verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten die niet werd beantwoord. Op 2 april 2019 wordt een tacit agreement verstuurd naar de Italiaanse overheid.

Op 13 september 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij wordt gehoord, zonder tolk in de Engelse taal.

Op 30 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht van de verantwoordelijke lidstaat, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijk wegens laattijdigheid op aangezien het verzoekschrift meer dan 16 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing is ingediend.

2.2 De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

De bestreden beslissing betreft een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden besluit een verwijderingsmaatregel is.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 september 2019 waardoor donderdag 10 oktober 2019 de laatste nuttige dag was om een eventuele vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift ingediend op 16 oktober 2019 is bijgevolg laattijdig. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker doch hij stelt dat er sprake is van overmacht.

2.3 Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet tijdig werd overgemaakt aan zijn advocaat door de sociale dienst van het opvangcentrum 127bis. Pas op 15 oktober 2019 heeft het opvangcentrum de bestreden beslissing, in bijlage van een mail, overgemaakt aan zijn advocaat. Verzoekers advocaat had reeds op 26 september 2019 een mail verstuurd naar het centrum met de vraag om een eventuele betekende beslissing naar hem te versturen. Het centrum antwoordde dat er nog geen beslissing was tussengekomen. Op 15 oktober 2019 stelt verzoekers advocaat opnieuw de vraag of er geen beslissing

is genomen, waarna het opvangcentrum de bestreden beslissing overmaakt. Verzoeker betoogt dat de laattijdige indiening van het verzoekschrift aldus het gevolg is van het niet diligent optreden van de sociale dienst van het opvangcentrum en dat zijn advocaat, door het gebrek aan kennis van de bestreden beslissing, niet bij machte was om de vordering tijdig in te dienen.

2.4 De Raad oordeelt dat er *in casu* geen overmacht wordt aangetoond. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoekers beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Verzoeker dient zelf diligent op te treden en kan niet de verantwoordelijkheid van het laattijdig indienen van de vordering bij de sociale dienst van het opvangcentrum leggen. Vooreerst is het opvangcentrum op grond van geen enkele bepaling verplicht de raadsman van verzoeker in kennis te stellen van de bestreden beslissing. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier en ter terechtzitting bevestigd door de raadvrouw, dat verzoeker reeds vóór de bestreden beslissing in contact was met zijn raadsman. Verzoeker werd zowel door zijn raadsman tijdens een bezoek van deze laatste, als door de sociale dienst van het opvangcentrum, bij de ondertekening van de bestreden beslissing, ingelicht over de mogelijkheid tot het indienen van een beroep en de procedure. Verzoeker heeft op 30 september 2019 de bestreden beslissing ondertekend. Aangenomen dat verzoeker de beslissing niet begreep omdat het in het Nederlands is opgesteld, verklaart dit niet zijn stilzitten gedurende 15 dagen en het in het ongewisse laten van zijn raadsman. Te meer nu de verwerende partij in de nota met opmerkingen benadrukt dat de *“bewoners van het gesloten centrum (...) elke dag de mogelijkheid (hebben) om tijdens kantooruren hun advocaat telefonisch te contacteren”*. Verzoeker geeft geen verklaring, laat staan een reden van overmacht waarom hij zijn advocaat niet tijdig en persoonlijk heeft ingelicht in de dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker doet beroep op een advocaat doch heeft verder nagelaten diligent op te treden met betrekking tot de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een overmachtssituatie bevond waardoor hij niet kon diligent reageren of niet tijdig passend kon reageren.

2.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

N. MOONEN